

« Я НАРОДИЛАСЬ В КРАЮ ТОБІЛЕВИЧІВ СИНЬОЮ ОСІННЮ В ЛЕГІТ ЛЕЛЕЧИЙ...»

Такий дарчий напис залишила на своїй книзі «Пелюстковий сніг», подарованій літературно-меморіальному музею І.К. Карпенка-Карого, Ірина Кримська.

Так, в осінній день 20 жовтня 2021 року Ірина Анатоліївна Кримська відзначає свій ювілей.

Майбутня талановита поетеса народилася 1981 року в Кіровограді (нині місто Кропивницький), у родині медичних працівників. Коли дівчинці виповнилося 4 роки, батьки переїхали до села Триліси Олександрівського району Кіровоградської області, де вона пішла до школи у неповні шість, уміючи вільно писати й читати. Одночасно опанувала ще й гру на фортепіано в районній музичній школі.

Хист до віршування у дівчинки виявився у ранньому дитинстві. Мабуть, спрацювали родині гени, бо дядько Ірини Андрій Кримський та батько Анатолій Кримський були відомими письменниками.

Перший свій вірш надрукувала у дев'ять років у місцевій пресі, в одинадцять дебютувала добіркою поезій в Олександрівській районній газеті «Вперед» та у «Кіровоградській правді». Пізніше вірші друкувалися в журналах «Вежа», «Поріг», «Жінка», «Дніпро», літературно-мистецьких альманахах «Написане не зникає», «Брунька розкрилась учора», «Зоря материнства», «Золоте поле», «Вічна любов», альманахах Конгресу літераторів України.

Першу поетичну книжку «Пелюстковий сніг» (1997) Ірина Кримська видала в 16 років у Центрально-Українському видавництві. Редактором її став відомий кіровоградський поет Валерій Гончаренко. 26 віршів, які увійшли до збірки, засвідчили, що «веселка днів» юної поетки досить багатобарвна. У 2002 році свою збірку «Пелюстковий сніг» Ірина презентувала у міському літературно-меморіальному музеї І.К. Карпенка-Карого.

У 2003 році закінчила філологічний факультет Кіровоградського державного педуніверситету імені Володимира Винниченка. У студентські часи продовжувала віршувати, відвідувала літстудію «Обрій» під керівництвом професора Василя Марка, а також писала музику на власну поезію та поезію свого батька, виконуючи пісні під гітару. Після вишу розпочала свій вчительський шлях, повернулася в школу села Триліси, де працювала 10 років, викладаючи українську мову та літературу. На базі школи І. Кримська створила та очолила гурток «Літературна студія», тим самим взявши під «творчу опіку» талановитих учнів, що мали хист до красного слова.

Свого часу Ірина Кримська була учасницею обласної та республіканської наради молодих літераторів. Вона – лауреатка літературних конкурсів: Всеукраїнського літературно-мистецького «Наша земля – Україна» (1995), міжнародних: «Гранослов»

(1998), імені Марусі Бек (Торонто, Канада, 1999), обласного імені Валерія Гончаренка (2000). Відзначена премією Кабінету Міністрів України за внесок у розбудову молодшої української держави (номінація «Художнє слово»).

Член Національної спілки письменників України (2003-2005, з 2011), Конгресу літераторів України (2008), Кіровоградського обласного літературного об'єднання «Степ», Олександрівського районного літературно-мистецького об'єднання «Крила».

З-під пера Ірини вийшли поетичні збірки: «Пелюстковий сніг» (1997), «Межа» (1999), «Непідкуплені дзвони» (2001), «У дощу позичу долі...» (2004), «Прощення в Господа молю» (у співавторстві з А. Кримським, 2012).

Поезія Ірини Кримської - це віддзеркалення всіх складностей людських почуттів, у ній відчутний багатий внутрішній світ авторки, велика любов до рідного краю, до своєї родини, глибоке філософське сприйняття навколишнього світу.

Я народилась в краю Тобілевичів,
Синьою осінню в легіт лелечий.
В час, коли квіти й дерева поснули,
Степ мені все повідав про минуле.
Татова хата і хутір «Надія», –
Разом із ними душа молоділа,
Зріли думки, почуття колисалися,
Вірші писалися.
Пращури любі! Уклін вам доземний,
Що вберегли цю проплакану землю,
Взявши її на тендітні рамена,
Слово моє розкували для мене.

Я люблю, я живу цим,
я мрію цим, дихаю, бачу.
Я метелик, я квітка любові,
я спалах, я - жар.
Я люблю, і любов'ю своєю
святою пробачу
Моїй долі розлуку з душею твоєю,
на жаль.
Я люблю, я лечу, я горю,
я згораю, я тану,
Осипаюся цвітом на стежку твою
по світах.
Я чекаю, адже тобі долею стану,
Засміється душа на крилатих
твоїх рушниках.

Вітання з ювілеєм надсилаємо пані Ірині до Олександрівки, де вона вчителює, виховує двох доньок. Вірші друкує в кропивницькому літературно-мистецькому журналі «Степ» та київському альманасі «Мелодія закоханого серця», дещо публікує в Інтернеті. Підготувала нову збірку поезій. Бажаємо читачам найскорішої зустрічі з книгою, а її авторці – нових творчих здобутків!

Наталія Мельниченко, науковиця
літературно-меморіального музею
І.К. Карпенка-Карого
міста Кропивницького

Опубліковано:
газета «Наше місто і село», № 42 від 21.10.2021